

har sagt, i Forbindelse med den lille Tabel. Det ærede Medlem har i Fjor ladet os nye Medlemmer vide, at vi havde at tie stille, vi skulde ikke tale med, han kaldte det uheldigt, at vi blandede os i Debatten her. Jeg skal derfor ikke falde for den Fristelse, der ligger for Haanden, til at komme ind paa en Omtale af denne hans Lovsang, jeg skal lystre, jeg skal blot rette en Tak til ham, for det første, fordi han gav mig Attest for, at jeg havde bragt Fængselet hjem til Nyborg. Ogsaa ovre i Nyborg, have vi en lille Underafdeling af den saakaldte røde Alliance, og indenfor denne lille Afdeling har man været ret utilbøjelig til at tillægge mig nogen som helst Del af Æren for dette Fængsel. I al Beskedenhed tror jeg, at jeg ved i rette Tid og paa rette Sted at gøre opmærksom paa de Fordele, Nyborg By kunde faa af det Anlæg, hvorom der var Tale, har bidraget til Resultatet, at mine Samtaler med enkelte Medlemmer have været vel anbragte, men det er altid en Glæde at faa Attest fra en Modstander, som Tilfældet har været her, og jeg takker derfor.

Men jeg har en Ting til at takke det ærede Medlem for, og det er, at han ikke kaldte mig en elskværdig Mand, og at han mente, at jeg havde vist mig som en overordentlig daarlig Forretningsmand. Det lyder maaske underligt, at jeg takker derfor, men Sagen er den, at jeg er en lille Smule overtroisk, og naar jeg kommer til at tænke paa den Ros, den Tilsavling, man ellers har set fra det ærede Medlem — jeg tænker herved paa hans Tiltrædelsestale, da han dannede Ministerium, ved hvilken Lejlighed han roste og roste de Mænd, han sad sammen med: det var Mænd, der stod bag deres Ord, Mænd, der dannede maaske det sidste Hold af Politikere i Danmark, der vilde blive troet — naar jeg, siger jeg, tænker paa denne — jeg vil bruge et mildt Udtryk og sige „Ros“ eller „Selvros“ —, er jeg taknemmelig for, at jeg ikke er bleven rost af det ærede Medlem. Naar der bliver sagt, at man er en overordentlig daarlig Forretningsmand, frister det til Retorsion, til det, man kalder at køre med Returnvogn, men da jeg ved, at det ærede Medlem anser dette politisk talt at være en god eller daarlig Forretningsmand for at være betegnende for, om man kan bringe noget hjem til sine egne eller til sig selv, vil jeg heller ikke her falde for Fristelsen. Jeg vil ikke ud fra denne Betragtning kalde det daværende Ministeriums Med-

lemmer for overordentlig daarlige Forretningsmænd. Tværtimod!

Jeg skal derefter vende mig til det, som blandt andet har været Stridens Genstand her, nemlig Garnisonssagen, hvorved jeg selvfølgelig særlig tænker paa Garnisonssagens Forhold til Nyborg. Vi have i den sidste Tid set i Bladene, at den Sag skal være afgjort. Jeg forstaaer ikke rigtig den Tale og vil forsøge allerførst at vise, at Sagen umuligt kan være afgjort. Det, der skete i sin Tid, var, at forskellige Byer, derimellem Fredericia og Nyborg, fik en Tilkendegivelse fra Krigsministeriet om, at de vilde blive opgivne som Garnisonsbyer, at de vilde miste de Styrker, der laa der. Men i Fjor skete der i saa Henseende ikke mindre end 3 Ting. For det første skete der en Henvendelse til den højtærede Forsvarsminister fra Odense og en fra Nyborg. Paa begge Henvendelser svarede den højtærede Forsvarsminister, at han under sine Overvejelser vilde tage Hensyn til forskellige Forhold, baade militære og økonomiske. Det er jo Futurum, noget, der skal ske, Sagen kan altsaa ikke være afsluttet, der maa være noget, som endnu skal ske. Og paa de Henvendelser, der i Fjor her i det høje Ting bleve rettede til den ærede Forsvarsminister, baade fra Repræsentanterne fra Odense og fra Nyborg, blev der svaret, at den højtærede Minister endnu ikke havde taget Standpunkt til disse Spørgsmaal, specielt ikke til Spørgsmaalet: Odense—Nyborg, men at det stadig var Genstand for hans omhyggeligste Overvejelser. Siden da er der for Nyborgs Vedkommende ikke sket noget som helst. Jeg mener da at være i min fulde Ret, naar jeg gaar ud fra, at de Blade, som have talt om Sagen paa den Maade, jeg nævnedes, tage fejl, at den højtærede Forsvarsminister absolut ikke endnu kan have taget Standpunkt til det Spørgsmaal, hvorom der her er Tale.

Siden denne Sag var fremme her i Fjor, er der sket dette, at Helsingør og Fredericia, der den Gang vare bestemte til at miste deres Garnisoner, begge have faaet ikke Udsigt til, men Løfte om indtil videre at beholde deres Garnisoner, hvilket betyder, at nu bliver Nyborg, denne Garnisonsby, som har haft Soldater i omtrent 250 Aar og næsten er bygget op paa Trafik og Militær, den eneste By i Danmark, der kommer til at lide under den Forsvarsordning, som nu foregaar, bliver den eneste, der kommer til helt at miste sin Garnison. Men spørger man om, hvad der